

vimaorthodoxias.gr

Αν δεν μπορούμε τις νηστείες... να επικαλούμεθα το “Κύριε, Ιησού Χριστέ ελέησον με”

Newsroom

5–6 Minuten

[ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ](#): Στις αρχές του 7ου μ.Χ. αιώνας και πιο συγκεκριμένα τον Ιανουάριο του 614 μ.Χ., στην “έρημο” της Παλαιστίνης, ασκήτευε κάποιος ασκητής ευλαβέστατος, που είχε και δώδεκα υποτακτικούς.

Κάποιο πρωί, μετά την Θεία Λειτουργία, τους μάζεψε όλους γύρω του και τους είπε τα εξής: Παιδιά μου, την προηγούμενη νύκτα είδα ένα φοβερό όραμα. Είδα ότι βρέθηκα στο άγιο Θυσιαστήριο του πανσέπτου ιερού Ναού της Αναστάσεως του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα. Γύρω

από την αγία Τράπεζα ήσαν αρκετοί αρχιερείς, πολλοί ιερείς, έγγαμοι και άγαμοι, και αρκετοί διάκονοι, πανέτοιμοι για την Θεία Λειτουργία. Ο δε κυρίως Ναός ήτο γεμάτος από μοναχούς και χριστιανούς.

Ξαφνικά, με πολύ μεγάλη βοή άρχισε να εισέρχεται από την κεντρική είσοδο του Ναού ένας βρωμερός χείμαρος, γεμάτος ακαθαρσίες και περιπτώματα, που πλημμύρισε ολόκληρο το δάπεδό του, βρωμίζοντας τους πάντες και τα πάντα. Και αφού η βρωμερή και δυσώδης αυτή ακαθαρσία κάλυψε ολόκληρο τον Ναό, άρχισε κατόπιν διά μέσου της Ωραίας Πύλης να εισέρχεται και στο άγιο Βήμα και να κυκλώνη το κάτω μέρος της αγίας Τραπέζης.

Οι χριστιανοί και μοναχοί μέσα στον κυρίως Ναό αλλά και όλοι οι Λειτουργοί, αρχιερείς, ιερείς και διάκονοι, λερώθηκαν όχι μόνο στα πόδια τους αλλά και στα λειτουργικά τους άμφια, αφού η ακαθαρσία έφθασε μέχρι τα γόνατά τους.

Εγώ όμως, συνέχισε ο ευλαβέστατος και άγιος εκείνος ασκητής, γεμάτος φόβο και τρόμο για να μην βρωμίσω από αυτήν την ακαθαρσία,

ανέβηκα στο σύθρονον του αγίου Βήματος, που είναι πίσω από την αγία Τράπεζα και από κεί άρχισα να κραυγάζω και να διαμαρτύρωμαι με θυμό προς τους αρχιερείς, τους ιερείς, τους διακόνους και τους μοναχούς, διότι τους έβλεπα να στέκωνται αδρανείς και αδιάφοροι. Μερικοί μάλιστα αστειεύονταν και άλλοι γελούσαν για όσα συνέβαιναν γύρω τους! Γελούσαν με την φοβερή κατάντια τους. Και τους είπα με ιερή αγανάκτησι: Μα δεν βλέπετε τι γίνεται γύρω σας; Δεν βλέπετε πόσο αξιοθρήνητοι γίνετε με τόση ακαθαρσία επάνω σας; Γιατί δεν φροντίζετε για την καθαριότητα του Ναού; Γιατί δεν πλένετε τους χριστιανούς και δεν καθαρίζετε τον εαυτό σας; Γιατί δεν το κάνετε; Γιατί παραμένετε τόσο αδιάφοροι, αναίσθητοι και ψυχροί και μάλιστα μερικοί από σας και γελώντες;...

Παρά τις παρατηρήσεις μου όμως, δυστυχώς όλοι τους παρέμειναν αδιάφοροι και αναίσθητοι. Και ξαφνικά, βλέπω δίπλα μου δύο ολόλαμπρους νέους. Ήσαν Άγγελοι Κυρίου. Γυρίζω προς αυτούς και με παρρησία τους ρωτώ:

Που οφείλεται όλη αυτή η βρωμερή κατάστασις;

Και γιατί προεκλήθη; Κι αυτοί μου είπαν ότι όλη αυτή η βρωμερή και δυσώδης ακαθαρσία, οφείλεται:

πρώτον, στην κακή διαγωγή των περισσοτέρων κληρικών παντός βαθμού και δεύτερον, στην κολασμένη και ανήθικη ζωή των λαϊκών χριστιανών. Και συμπλήρωσαν οι Άγγελοι:

Όλη αυτή η ακαθαρσία των περιπτωμάτων, που καταβρώμισε τον ιερό Ναό, το άγιον Βήμα, τους κληρικούς, μοναχούς και χριστιανούς, όλη αυτή η βρωμιά θα καθαρισθή αμέσως, αλλά... διά πυρός και σιδήρου!...

«Τον Σταυρόν Σου προσκυνούμεν Δέσποτα και την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν».

Και –ω του θαύματος!– από την επομένη άρχισε πόλεμος μεγάλος με τους Πέρσες, οι οποίοι κατέλαβαν την Ιερουσαλήμ στις 22 Ιανουαρίου με τους αγίους Τόπους. Κατέσφαξαν χιλιάδες χριστιανούς, μεταξύ αυτών και ο ευλογημένος αυτός αββάς, που είδε το φοβερόν αυτό όραμα και που το διέδωσαν ορισμένοι από τους υποτακτικούς του, που κατάφεραν να σωθούν από την τρομερή εκείνη σφαγή...

Χιλιάδες τα πτώματα στους δρόμους και το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι. Χιλιάδες και οι αιχμάλωτοι. Τότε ήτο, που πήραν οι Πέρσες σαν λάφυρο και τον Τίμιο Σταυρό (22 Ιανουαρίου του 614). Δυό-τρεις μέρες πριν, είδε το φοβερό όραμα ο άγιος εκείνος ασκητής.

Ύστερα από 14 χρόνια ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ηράκλειος νίκησε σε εκστρατεία (το 628 μ.Χ.) τους Πέρσες και επανέφερε θριαμβευτικά τον Τίμιο Σταυρό και πάλι στα Ιεροσόλυμα, όπου τον ύψωσε στις 14 Σεπτεμβρίου, γεγονός που γιορτάζουμε πανηγυρικά ως την παγκόσμιο ημέρα Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

Για την έλλειψη προσευχής και κάθε πνευματικού αγώνος από τον ιερό κλήρο παντός βαθμού, ακόμη και από την πιθανή χλιαρότητα των μοναχών-ασκητών και την ακόμη χειρότερη και βορβορώδη ζωή των τότε χριστιανών επέτρεψε ο Θεός να γίνουν όσα περιγράφει η ιστορία της εποχής εκείνης.

Άραγε, εκείνος ο ευλογημένος ασκητής αν ζούσε στις ημέρες μας, ποια σκοτεινή εικόνα θα εδέχετο

εξ αποκαλύψεως;

Γι' αυτό, αν δεν μπορούμε τις μεγάλες νηστείες, αγρυπνίες, ορθοστασίες και λοιπά ασκητικά ορθόδοξα παλαίσματα, μπορούμε όμως προφορικά να επικαλούμεθα το πανάγιον Όνομα του Ιησού, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

«Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με,
Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με,
Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με...»

Στον Θεό πρέπει κάθε δόξα στους αιώνες Αμήν!

*Από το βιβλίο: "Η Ευχή μέσα στον κόσμο" /Πρωτ.
Στεφάνου Κ. Αναγνωστόπουλου*